

Imam pun nos svega...

(Sabine Nagy)

Kad moja majka ulazi u moju sobu, ona nikada ne pokuca na vrata. Mrzim to.

Čim se otac vrati kući s posla, on fućka. Kako mi to ide na živce. Uvijek ista pjesma. Povučem se u svoju sobu.

Sjednem za stol i već znam što ću čuti: „Jesi li oprao ruke?“ Zar baka još ne zna da to radim i bez njezinih uputa?

Kad je Mira zadubljena u knjigu ili novine, ona gricka nokte. Grozno. Ne trpim je zbog toga.

Prije nego što se Denis javi na mobitel, on se nakašlja. Čemu to? Da mu sljedeći put razbijem njušku?

Pred pločom Ida si češe glavu. Kao da ima uši. Ispadne glupa. Ne mogu to više gledati.

Pri razgovoru naša me susjeda nikada ne gleda u oči. To me čini nervoznim. Neću da pričam s njom.

Djed mi stalno dosađuje istom pričom o ratu. Živcira me. Izbjegavam ga.

Kad sestra pije čaj, ona žličicom lupa po čaši dok se šećer ne otopi. Toliko to glasno radi da me zaboje uši. Postajem agresivan i ostavim je samu u kuhinji.

Učiteljica iz matematike me zove mojim prezimenom. Zar ne može zapamtiti moje ime? Toni se zovem. Toooniiii!!!

Svake večeri baka me zamoli da joj stavim čašu vode na noćni ormarić. Nikada se ne zahvaljuje za to. To me jako ljuti. I danas baka želi da joj donesem vode. Danas kažem: „Bako, zašto nikada ne kažeš *Hvala*?“ „Joj, imaš pravo, dušo moja, to nije lijepo. Oprosti! Toliko sam se već navikla... Hvala ti puno, unučiću! Znaš, Toni, trebao si mi to reći već davno!“

„Hvala!“